

Dodillet i forskardagis?

Jenny Westerstrand i slutreplik till Dodillet:

Min kritik av Susanne Dodilletts avhandling handlar om trixande med källor och bristande empiriskt underlag för det hon påstår sig ha visat. Dodillet famlar i sitt svar – begripligt nog – efter tolkningsföretade och vill göra om saken till en fråga om meningsskiljaktigheter mellan henne och mig om svensk prostitutionspolitik.

– Nej, Susanne Dodillet. Det jag diskuterar är din bristande empiri och dina många lösa påståenden, och att dessa metodgrepp bildar mönster i din avhandling.

Dodillet förklarar inte någon av de allvarliga brister jag pekar på men sänker ytterligare min redan låga tro på hennes redlighet som forskare genom att beskriva att *hon* väljer att inte anklaga *mig* för förvanskning eftersom hon till skillnad från mig förstår att "fenomen kan belysas ur olika perspektiv". Herregud, är det på forskardagis Susanne Dodillet har gått? Hör hon inte hur grotesk hon låter? Det börjar bli parodiskt med dessa utspel från doktorand och handledare om andras bristande förmåga att hantera andras beskrivningar av världen som svar på mycket allvarlig kritik, samtidigt som hela kapitel i Dodilletts avhandling har visats nedlusade av allvarliga tvivelaktigheter.

Jag ska därför ganska kort besvara Dodilletts replik, och även denna gång blir det trixandet med material vi kommer att tala om. I hennes knappa svar på mina många exempel på hennes bristande vetenskaplighet lyckas hon nämligen fortsätta på den i avhandlingen inslagna vägen.

Dodillet låtsas som om min kritik av hennes metod har sin grund i att jag utgår från sexköpslagens förarbeten, medan hon tittat på riksdagsdebatten när hon skriver lagens historia. I

sitt svar gör Dodillet Margareta Winbergs syn på prostitution som våld till helt central för sitt val av fokus och forskningsfrågor. I avhandlingen är det dock *Kvinnofridsutredningens* ställningstaganden som fyller denna funktion. Det är som jag visade i mitt första inlägg *Kvinnofridsutredningen* som där får motivera varför Eva Lundgrens forskning plötsligt är central för svensk prostitutionspolitik (s 388, 393-94).

Det är därför intressant att Dodillet har uteslutit folkpartisten Britta Bjelle ur framställningen. Dodillet motiverar det i sitt svar till mig med att "Britta Bjelle inte var [någon central gestalt] i riksdagsdebatten jag undersöker". Inte? Bjelle var ordförande inte bara i Justitieutskottet som initierade prostitutionsfrågan på nytt på 90-talet, utan också i Kvinnovaldscommissionen. Som sådan var hon alltså avsändare bakom *Kvinnofridsutredningen*, det vill säga den utredning som Dodillet tillmäter en enorm betydelse för sexköpslagens tillkomst. Med tanke på detta är det förstås oförsvarligt att inte också Bjelles röst hörs i avhandlingen. (Tänk om det är Britta Bjelle som ligger bakom sexköpslagen? Läsaren får aldrig veta...) Men kanske krockar en folkpartistisk stämma med den redan valda utgångspunkten om en "radikalfeministisk" lag?

Nå, i Dodilletts svar till mig är det nu plötsligt inte *Kvinnofridsutredningen* utan *riksdagsdebatten*, inte minst "dåvarande jämställdhetsminister Margareta Winberg" och hennes syn på prostitution, som är central för hennes val att vända blickarna mot feministisk våldsforskning. Jag citerar från svaret:

"[D]u utgår från sexköpslagens förarbeten där prostitution inte beskrivs som könsrelaterat våld, medan jag utgår från riksdagsdebatten där bl a dåvarande jämställdhetsminister Margareta Winberg förklarade: 'En viktig del i jämställdhetsarbetet är att upplysa allmänheten om prostitution som en form av mäns våld mot kvinnor och dess

skadliga konsekvenser för alla kvinnor'."

Jag antar att läsaren lockas att tro att formuleringen om vad "dåvarande jämställdhetsminister Margareta Winberg förklarade" refererar till tiden då riksdagen debatterade sexköpslagens införande. Problemet är att *Margareta Winberg inte var "dåvarande" jämställdhetsminister* när sexköpslagen debatterades och antogs. Det var Ulrika Messing. Winbergs utspel och ministerpost daterar från 2001/2002, alltså år efter lagens införande.

Återigen, trix, jox och förskjutningar. Och återigen i en riktning som bekräftar populistiska föreställningar: I teveprogrammet *Könskriget* framställdes Eva Lundgrens forskning som synonym med Margareta Winbergs jämställdhetspolitik, och Eva Lundgrens forskning antogs därigenom kunna förstås genom en läsning av den politiska retoriken. Nu ser vi forskaren Susanne Dodillet ta över denna förståelse och orientera sina forskningsfrågor här efter. "[E]n genomgång av [Eva Lundgrens] forskning har en självklar plats i en analys av ställningstaganden som Winbergs". Varför i hela fridens namn då? Och varför skärskåda en viss ministers förståelse av en redan antagen lag? Och varför – om Eva Lundgrens forskning ska genomgå – stannar Dodillet vid att studera två *föredrag* medan alla professors monografier utelämnas?

Det saknas varje pusselbit i denna historia, utöver Dodilletts egen besatta tanke att svensk prostitutionspolitik *bygger på synen på prostitution som mäns våld mot kvinnor*. Det spelar ingen roll att inte lagens förarbeten talar om prostitution som våld, att inte tidigare jämställdhetsministrar Bengt Westerberg eller Ulrika Messing gjorde det, att inte regeringen gjorde det, att inte den våldsforskare som Dodillet under stort krystande kopplar till lagen anser det (nej, varken jag eller Lundgren företräder denna uppfattning). Det spelar ingen roll att inget i hennes källmaterial kring lagens tillkomst pekar mot en dylik tolkning. Susanne Dodillet vet redan hur det är, och därför sätter hon ihop sin empiri så att

detta svar också kommer ut av "forskningen". I mitt första inlägg beskriver jag mer i detalj hur detta har gått till. Ovan ser ni återigen exempel på hennes systematiska skarvande.

Och ja, Susanne Dodillet nämner FN:s deklARATION mot mäns våld mot kvinnor på ett ställe, men det jag kritiserade henne för var att mörka hela den internationella kontexten kring kvinnofridsutredningens tillkomst. Hon svarar dock som om hon inte hört kritiken, trots att den får hennes fixering vid kopplingen mellan just Kvinnofridsutredningen och Eva Lundgrens forskning att pysa ihop som en punkterad sufflé och därmed stora delar av hennes forskningsanliggande rörande den svenska lagen.

Kort sagt är kapitel tre i Dodilletts avhandling ett moras av populism och egendrivna teser processade genom vetenskapligt tvivelaktiga metoder: Undertryckande av källor, citat som klippts så att betydelsen förändras, påståenden om att "som jag har visat" fast så ej har skett, försåtliga formuleringar, åsiktsstyrda forskningsfrågor och vantolkningar av andras forskning. Månssons kritik visar att allvarliga brister häftar också vid andra delar av avhandlingen. Dodillet rider på vetskapen att få personer verkligen läser avhandlingar och att den forskningsgenre hon ger sig på och förvränger står lågt i allmänhetens ögon. Dessa insikter borde ha givit henne allvarliga anledningar att fara varsamt fram som forskare! Istället väljer Dodillet att eskalera sig till ljugande i replikerna på den kritik som framförts, där 219 citat blir "ett fåtal citat" (DN 26/2) och där "dåvarande jämställdhetsministern" visar sig ha innehaft sitt ämbete först år efter att den diskuterade lagen antogs.

Att Dodillet sedan försöker frånsvara sig ansvaret för att hennes "forskning" går rätt in i en medial dramaturgi med önskan om att nedgöra sexköpslagen blir ytterligare ett uttryck för ett bristande omdöme. Givetvis är Dodillet ansvarig för att just de slutsatser hon med våld klöser fram ur sitt material plockas upp och används av politiska aktörer

på den mediala arenan. Störst ansvar menar jag dock att den institution som har släppt upp Dodilletts arbete till prövning för högsta vetenskapliga examen har.

Susanne Dodilletts tvivelaktiga förfarande med sina källor och hennes bristande empiriska grund, liksom hennes bristande insikter om allvaret i detta med de eskalerande felaktigheterna i hennes repliker, visar i alla fall för mig att hon saknar ett omdöme och en integritet som motsvarar den doktorsgrad man trots allt förlänat henne. Hennes infantila och oklara funderingar om att anklaga mig för förvanskning som påtalandet av dessa brister har föranlett, bekräftar saken. Man frågar sig varför det eldats under denna brasa och varför det bara åsetts hur dess brandförlopp så kapitalt gått snett.

Ladda gärna ner min avhandling från Uppsala universitets hemsida för att själva bilda er en uppfattning om Dodilletts utspel, och för en orientering i hur det *kan* låta när prostitutionsfrågans komplexitet undersöks. Det är ett intressant ämne, väl värt ett hederligt samtal! I mitt arbete hittar ni också en diskussion om flera av de analytiska grepp som Dodillet använder, intressanta om man ska diskutera förståelsen av prostitution (och alltså inte som jag gjort i dessa två inlägg en avhandlings metodologi). Mycket nöje!

Vi kommer säkert i varierande delar att ha olika uppfattningar om hur prostitution bör tolkas. Men vetenskap *är* angeläget och svårt som den arena öppen för tankar att mötas den ska vara. Låt ingen få er att tro något annat!

Jenny Westerstrand